

143. I Østen stiger Solen op.

Andante.

C. E. F. Weyse.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: den spre - der Guld paa

Sky, gaar o - ver Hav og Bjer - ge-top, gaar o - ver Land og By.

2. Den kommer fra den favre Kyst,
Hvor Paradiset laa;
Den bringer Lys og Liv og Lyst
Til Store og til Smaa.
3. Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edéns Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Væld udfled.
4. Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Østens Vise fandt.

5. Og med Guds Sol udgaar fra Øst
En himmelsk Glans paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild gror.
6. Og alle Stjerner neje sig,
Hvor Østens Sol gaar frem:
Den synes dem hin Stjerne lig,
Der stod ved Bethlehem.
7. Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Pris
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Og fra dit Paradis.

B. S. Ingemann.

144. Ja Haandværksmanden har det godt.

(Den glade Svend.)

C. M. Bellman.

1. Ja Haandværks-man-den har det godt, end - skønt han sjældent le - ver flot, og

skønt hans Hjem er in - tet Slot, saa har han det dog godt. Der er

dem, der si - ge, det er Løgn, at han Søn-dag sli - de maa som Søgn; li - ge

fedt, Klok-ken eet el - ler to el - ler tre, saa kan han la'e sig se.

2. Saa gaar han ud af Vesterport,
Som de for nylig bred har gjort.
Det kan nok hænd's, det Værk er stort,
Det gaar, som det var smurt.
Der han træffer paa en Ven fra Fyn:
„Er du med saa gaa vi lidt i Byen.
Gir' du een,
Gir' jeg een,
Gir' du to, gir' jeg tre,—
Forstaar sig, Baiere.“

3. Højt Sommerlyst jeg prise maa,
Der kan man Chokolade faa.
Alleenberg kan ogsaa gaa,
Men Tonen er lidt raa.
Er det mærkt, man risikerer let,
At man saadan faar paa Hovedet.
At faa een
I Alleen
Og gi' to eller tre
Er en sand Fornøjelse.

4. I Tivoli man ind maa ta',
Man atter nødig vil derfra.
Men hvad jeg inte holder a',
Er denne Tombola.
Den er fyldt med alt som Noahs Ark,
Og min Ven han havde trende Mark.
Den var ren,
Der gik een,
Der gik to, der gik tre,
Ja, alle Markerne.

5. Med andre Ord, han gik til Vands,
Mens jeg mig fik en lille Dans.
Af Piger hvilken yndig Krans,
O, sikken Ungdomsglans!
„De, der er saa smuk, saa rød, saa sund,
O, saa ræk mig dog Deres Rosenmund!
Saadan eet
Er for lidt,
Giv mig to, giv mig tre
Af det, som De nok ve'.“

6. Hvad der blev af det Tidsfordriv,
Af Perlen i mit Søndagsliv?
Den fine Blomst, det slanke Siv
Er nu min trinde Viv.
Og Børn, kan De tro, det har hun faat,
Fine Folk forstaa det ej saa godt.
Er det hedt,
Faa de eet.
Vi fik to, vi fik tre
Til en Begyndelse.

7. Saa sad vi ved vor Middagsmad,
Og Mutter var saa skælmsk og glad:
„Jeg ved nok, hvad du vil, din Rad!
Du vil ud til Rimestad.
Gaa med Gud, min Ven, men husk blot paa:
Giv et Hurra ham fra vore Smaa.
Saadan eet
Er for lidt,
Giv ham to, giv ham tre,
Ja, hele hundrede!“

P. Faber.